

7 kutsal ayçiçeği

şener aksu

telve®

YEDİ KUTSAL AYÇİÇEĞİ

Şener Aksu

Genel Yayın Yönetmeni
Hakan Sarı

Kapak Tasarımı
Ayhan Elmalıpınar

Dizgi
Hakan Sarı

1. Basım
IKSY: 75
Telve Kitap: 7
Mayıs 2022
ISBN: 978-605-73880-5-6

Baskı ve Cilt
Girişim Ajans Ofset
Sertifika No: 47852

telve

Topkapı Mah. Kahalbaşı Sok. No:31/1 Fatih - İstanbul
Tel: +90 535 550 00 05
kitap@ihlamur.com.tr
www.ihlamurkitap.com
Kültür Bakanlığı Sertifika No: 12669

Telve Kitap, İdeal Kültür Yayıncılık markasıdır.

İÇİNDEKİLER

<i>sunu.....</i>	<i>6</i>
<i>gözlerin belleği.....</i>	<i>7</i>
<i>naylon kafes.....</i>	<i>8</i>
<i>yüzün solduğunda mevsim bitti.....</i>	<i>9</i>
<i>yokluğun sesi.....</i>	<i>10</i>
<i>kendime taşıyorum.....</i>	<i>11</i>
<i>esirin göbek bağı.....</i>	<i>12</i>
<i>en uzun gecede uykusuz.....</i>	<i>13</i>
<i>mevsimine geciken mimoza.....</i>	<i>14</i>
<i>zamanın arka yüzü.....</i>	<i>15</i>
<i>sessiz zamanlar çılgılığı.....</i>	<i>16</i>
<i>torgun neme.....</i>	<i>17</i>
<i>bekleyenin öyküsü.....</i>	<i>18</i>
<i>iki yol rehberi.....</i>	<i>19</i>
<i>yazar kulübesi öksüz.....</i>	<i>20</i>
<i>deli gömleği.....</i>	<i>21</i>
<i>hevesin dili lal.....</i>	<i>22</i>
<i>kitap baykuş ve ben.....</i>	<i>23</i>
<i>yıldızlar sönerken.....</i>	<i>24</i>
<i>kuşları ürküten korkuluk.....</i>	<i>25</i>
<i>kül sagası.....</i>	<i>26</i>
<i>mutlak sıfır.....</i>	<i>27</i>
<i>üç eğim.....</i>	<i>28</i>
<i>dokunaklı.....</i>	<i>29</i>

<i>gürgeň yaprağına asılı yürek.....</i>	<i>30</i>
<i>karantina günlerinde lakırdı.....</i>	<i>31</i>
<i>can çağrısı.....</i>	<i>32</i>
<i>bulut rehberi.....</i>	<i>33</i>
<i>uçuruma çağırın asi.....</i>	<i>34</i>
<i>büyülü taş sagası.....</i>	<i>35</i>
<i>bulutlar tüy dökerken.....</i>	<i>36</i>
<i>ağır yolcu.....</i>	<i>37</i>
<i>bahar geliyor bahar.....</i>	<i>38</i>
<i>arkada kalan.....</i>	<i>39</i>
<i>manitunun çiçek yüzü.....</i>	<i>40</i>
<i>delilik beratı.....</i>	<i>42</i>
<i>seyyah.....</i>	<i>43</i>
<i>falda gizem.....</i>	<i>44</i>
<i>kapı önü teranesi.....</i>	<i>45</i>
<i>yeşil patikada asılı kalan düş.....</i>	<i>46</i>
<i>yanlış taşı yontan usta.....</i>	<i>47</i>
<i>şaşkın ihtiyar.....</i>	<i>48</i>
<i>kuş bakışı.....</i>	<i>49</i>
<i>karanlığı anlama sunağı.....</i>	<i>50</i>
<i>yansık.....</i>	<i>51</i>
<i>zamanda yalınayak.....</i>	<i>52</i>
<i>sesi duyanlar.....</i>	<i>53</i>
<i>sonbahar yılıkısı.....</i>	<i>54</i>
<i>menekşe iklimine çağrı.....</i>	<i>55</i>
<i>su özlemi.....</i>	<i>56</i>
<i>döngüsel boşluğun dili.....</i>	<i>57</i>
<i>ekinoks çiçeği.....</i>	<i>58</i>

<i>dağ çileği.....</i>	<i>59</i>
<i>dünya güzellemesi.....</i>	<i>60</i>
<i>homogevişgen.....</i>	<i>61</i>
<i>bir yabancı tanıklık.....</i>	<i>62</i>
<i>soluğun şifresi.....</i>	<i>63</i>
<i>zamanla yüzleşme.....</i>	<i>64</i>
<i>emli vadisinde gezgin sorgusu.....</i>	<i>65</i>
<i>dilimin ucuna düğüm attım.....</i>	<i>66</i>
<i>tyrian moru.....</i>	<i>67</i>
<i>ay ışığında bir ömür.....</i>	<i>68</i>
<i>içimde bir yaban var tanıdık.....</i>	<i>69</i>
<i>sözünü kaybeden şarkıya ağıt.....</i>	<i>70</i>
<i>lotus turuncusu.....</i>	<i>71</i>
<i>ters lale.....</i>	<i>72</i>
<i>yedi kent sürgünü.....</i>	<i>73</i>
<i>ankh / su anahtarı.....</i>	<i>74</i>
<i>viyatri / pencere kenarı uykusu.....</i>	<i>75</i>
<i>valhalla dansçısına çağrı.....</i>	<i>76</i>
<i>firez ağıdı.....</i>	<i>77</i>
<i>gök gürültüsü efsanesi.....</i>	<i>78</i>
<i>fulacıkta yol biter.....</i>	<i>79</i>
<i>ay tepede kim öldü.....</i>	<i>80</i>
<i>yetinmeci baykuş.....</i>	<i>81</i>
<i>bahardan çiçekleri silinen kiraz.....</i>	<i>82</i>
<i>erguvan renginde mayalanan göze.....</i>	<i>83</i>
<i>yedi kutsal ayçiçeği.....</i>	<i>84</i>

sunu

Bir kere bulaştı mı insan şiire doyamıyor. Artık bundan eminim. Kaç kere şiiri bırakmaya niyetlendiysem de yapamadım. İçimden dizeler dökülüp geliyor ve ben yazmamazlık edemiyorum. Bazen de garip şeyler oluyor; rüyamda bir imge görüyorum örneğin, onunla ilgili bir şiir yazana kadar o imge rüyalarımından çıkıp gitmiyor. Anlayacağınız kolay kolay şiirden kurtulamıyor insan...

Öte yandan ben de biliyorum ki bir şair ömrü boyunca on on beş şiir katar ana diline... Kimileri bunu bir kitapla yapıyor kimileri yirmi kitapta yapamıyor. Ben hangi sınıflamaya giriyorum, bilmiyorum. Ama çok yazarak şair olunmadığının farkındayım. Nitelikli yazarak şair olunacağı gün gibi açık.

Yazınca da yayımlanamazlık edemiyorsun. Bir dosya dolusu şiir orada yetim kalmış gibi üzüyor insanı. Ne var ki şiir yayımlamak hiç kolay değil... Yayınevleri şiir deyince arkasını dönüp bakmıyor bile, kendin bastırmak istediğinde de kağıt parasına yetişemiyorsun. Dergilerde yayımla diyebilirsiniz ama kimse dergi okumuyor. Dergi aboneleri çoğunlukla edebiyatçı ve kendi eserlerini okuyup bırakıyorlar bir kenara...

Kitaplaşmasalar kaldı mı şiirler yetim bir kenarda... Kitaplaşsalar da okunmayacağını biliyorum. Sevdiklerimi dışarda tutuyorum tabii, onlar beni sevdiklerinden şiirlerimi okuma zahmetine giriyorlar. Onlar olmazsa şiir sevinci yaşamazdı belki de, bilemiyorum. Belki bir yerde benim şiirlerimi sevecek, ilgi gösterecek, anlayacak birileri vardır. Bugün değilse yarın... Şair de balıkçılar gibi sanıyorum, bu yüzden her kitap yayımladığımda içimden “rastgele” diyorum... Rastgele...

gözlerin belleği

ben de gördüm sizin gördüğünüzü
gözlerim açıldığı anda yani doğduğumda
sonra ağladım avazım çıktığı kadar
sonra anladım
ben buralara yabancıyım yabancı ve yalnız
bak bir gece bile geçmiyor rüyasız

rüyalar gerçek değilmiş kimin umurunda
sanki yaşadıklarımın bir anlamı mı var
inanmazsan gel temize çekelim günleri bir bir
meraklanma her şeyin hesabı verilir
günahların da

ben de yaşadım işte herkes gibi
ayağım yer tuttuğunda yani sokaklarda
sonra anladım kendimi içim eridi
sonra ağladım
ömür dediğin göz açıp kapayana kadar
fazla söze de gerek yok
hepsi bu kadar

naylon kafes

güneşten önce uyanmasam günüm eksilir
yüzüm ekşir ilişme bana
daha çıkıp çöplerden ömrümü toplayacağım
çuvala atacağım artığını şehrin
pasın kirin türküsünü söyleyeceğim
içimdeki dağlara

içimdeki dağlara ne diyeyim ben
iç çeker dururlar eksiklerime
önümden genç kızlar geçer göğüsleri bulut bulut
önümden yıllar geçer
yıllar sadece umut

karanlıktan önce gitmesem yevmiyem kesilir
ekmeğim eksilir dokunma bana
daha çuvalıma naylonlar dolduracağım
riskımı toplayacağım terk edildikleri yerden
şeker çalacağım gökkuşağından bir avuç
içimdeki çocuğa

içimdeki çocuğa ne diyeyim ben
iç çeker durur eşiğin dibinde
gözümünden anılar düşer gözyaşım oluk oluk
gözümünden dünya düşer
dünya sadece yokluk

yüzün solduğunda mevsim bitti

insan nasıl da yalnızdır kökü bile titrer rüzgar estiğinde
nasıl da çekilir nehirleri kör kuyulara habersiz
biri yüzüne üflese soluğunu hemen anlarsın
anlarsın da bahar döner gittiği yerden
renkler canlanır solduğu dillerden
li,
dolunayın dili li
sözün sözcüğün sihri li

zaman da eğilir bilirsin, zaman bükülür göz ucunda
fısıldar bunu ebeler doğar doğmaz bebeklere
su da fısıldar elbet ama sabretmek gerek
sabret sen de ne olur açılın yıldızların gözleri
siyah giyinir çünkü gecelerin sahibi
li
beyazların yüreği li
seherin sabahın dileği li

aklımın haritasını kaybettim sanırım sakarım şimdi sarı nehir gibi
akıyor tenim dik çatılardan tapınaklara usul usul
dokunsan tenin dökülür yaşlandığı yerlerden uzatma elini
uzaklar korur seni uzaklara sarın sen gül mevsiminden önce
büyücülerin dili bağlansın görünce güzelliğini
li
sessizliğin yüzü li
için içliğin gözü li

yokluğun sesi

açtığın kapılarda ben yokum
karanlık boşluklara iniyor merdivenler
dinleyenler sessizliği dinliyor sadece
peki sen kimin ağzıyla konuşuyorsun
dağılıyor sözlerin değdiği yerde
adımı mırıldanıyor sokakta dilenciler

bir parça gök kalmış avucumda o kadar
ıssız çöllere açılıyor pencereler durmadan
görenler renksizliği görüyor sadece
peki sen kimin gözleriyle bakıyorsun
sevdiğin yerlerde ben yokum
gölgeyi giyiniyor uzak diyarlarda gezginler

açtığın haritalar göstermiyor yerimi
bir bir yalana çıkıyor söylentiler
bilenler bildiğini sanıyor sadece
peki sen tapınakları niçin yapıyorsun
inandığın dinlerde ben yokum
bedenimi parçalıyor ölüm severler

kendime taşıyorum

çok dağılmış ellerim, izlerini topluyorum sokaktan
yokluğum yoksunluğum da gelsin sakıncası yok
karar verdim soluğumu çekeceğim sulardan
nemliydi zaten biraz
güneşle dost olacağım bu yaz

taşıyorum bulutlardan yağmur değmesin tenime
kuşları da pek severim onlar tünesin omzuma sorun yok
ara verdim anılarım uzak dursun zamandan
tozluydular zaten biraz
rüzgarla dost olacağım bu yaz

kendime taşıyorum artık kararım kesin
biliyorum bir zamanı vardır her şeyin
yollardan bile çevirdim yüzümü o sevdiğim yollardan
her şeyden sıkıldım biraz
delilerle dost olacağım bu yaz

esirin göbek bağı

göğ'e bakıyorum
gök taşıyor gözlerimden
gök taşıyor ürküyorum bu nasıl bir ağırlık
dönüp geliyor içimden o an yalnızlık
dönüp geldiği gibi oumuamua'nın bilinmez yerlerden
nasıl da şaşıyor bilgiler hesap üstüne hesap
oysa ben kaderimi okuyorum dillerinden

esaretin penceresine gün vuruyor
gün vuruyor gönlümün mührü çözülüyor iplik iplik
hatırlıyorum hatırladıkça ürküyorum kendimden
birikip birikip patlıyor göğsümde volkanlar
yıldızların bir bir patladığı gibi kendi içlerinden
nasıl da korkuyor rahipler o zaman dua üstüne dua
oysa ben adımları öğreniyorum sustukları yerlerden

artık gök yasak bana böyle buyuruyor tanrılar
bakmak yasak damladım karanlık boşluklara
yok oluyorum bu nasıl bir anlamsızlık
yanıtsız bırakıyor bilgiler sorduğum her soruyu
ağ çekimine girmişim görünmez bir illetin
nasıl da heyecanlanıyor şairler şiir üstüne şiir
oysa ben sessizliğe sığınıyorum dizelerden

en uzun gecede uykusuz

körebe oynuyorum güneşle o yalnız ben yalnız
ben sevdiklerimin arkasına saklanıyorum o sevmediklerinin
ay ortada kalıyor öylece kararsız
o an kuyruklu bir yıldız açık etmesin mi yerimi
için için gülüyor güneş, ben herkes için
nasıl eğlenceli nasıl eğlenceli kahkahalar atarsınız

en uzun gecede düşlerim saçılıyor yerlere ansız
ben toplamaya çalışıyorum güneş dağıtıyor iyice
utanıp sığınıyorum ayın karanlık yüzüne
o an bir çocuk açık etmesin mi yerimi
sinsi sinsi gülüyor güneş, ben öyle mahcup
nasıl utanıyorum nasıl utanıyorum bilirsiniz

uzuyor gece neresinden tutsam uzuyor gece
ay bile yorgunluktan bir yerlerde sızmış
korkup karanlıktan penceremi açıyorum
o an bir baykuş gözlerime tünemesin mi
bilmiş bilmiş gülüyor güneş, ben öyle ürkek
nasıl korkuyorum nasıl korkuyorum şaşarsınız

mevsimine geciken mimoza

sisli sabahları rüzgar çarpıyor penceremi
gözlerimi çekiştirirken uzağa giden yollar
nasıl inerti bahar perde gibi bir zamanlar
ben mi şaşırdım yoksa mevsimler mi kaybetti yolunu
bir ezberi olmalıydı oysa renklerin
başlamalıydı dallarda şimdi mimoza geçidi

küskünüm öpse de bakmam yüzüne çektim elimi
yüreğimi kıpırdatsa da taze yeşil gürgen yapraklar
nasıl da dokunur şimdi içime rüzgar
ben mi yaşlandım yoksa devir mi değişti
bir özlemi olmalıydı oysa yüreğimin
yollarımı süslemeliydi şimdi mimoza çiçeği

şaşkınım nasıl açacağım kapımı şimdi
görünmeyen tuzağına düşmüşken insanlar
isyan mevsimi değil miydi bahar bir zamanlar
ben mi şaşırdım yoksa yürek mi küflendi
bir çağrısı olmalıydı oysa geleceğin
yankılanmalıydı şimdi meydanlarda kahkaha sesleri

zamanın arka yüzü

bir söz dokunur ansızın yüreğine gelincikten daha kızıl
sen de dokunursun elbet uzanıp ürkek tenine
kıyma diyorlar ama kıyma her şey yerinde güzel
rüzgarda salınır durur yağmurda ıslanır kurur
insan da böyle yaşılanıyor işte
nehirler akıp gidiyor da bakakalıyor peşinden
güneş batarken uzanıyor anca eteklerine

bahardan önce öpmek gerek oysa renkleri
senin de canın çeker bulutlar gökтейken
öpme diyorlar amaöpme her şey kendinde güzel
mevsimini arar bulur zaman gelir tadı olur
insan da böyle çürüyor işte
yollar akıp gidiyor da bakakalıyor peşinden
ateş sönerken işliyor anca içine

oysa çözölmeyecek düğüm mü var aklın ellerinde
sen de açarsın elbet kapıları kitlendiği yerden
açma diyorlar ama açma güzellik yakışır masumiyete
zamanı gelince yatağını bulur zamanı gelince olur
insan da böyle yaşılanıyor işte
heves gidiyor da bakakalıyor peşinden
ömür biterken kulağı cınlıyor son nefesinde

sessiz zamanlar cıglığı

akıp gidiyor penceremin önünden gün
pencerem kirleniyor ben seyrediyorum
tembelsin diyorlar çok tembel
tembelim belki de
ama tembelliğimi tartışacak halim yok
sevdiğim mevsimlere saklıyorum hakkımı
yakacağım ateşi

konusup duruyorlar penceremin önünde
söz kirleniyor ben dinlemiyorum
garipsin diyorlar çok garip
garibim belki de
ama garipliğimi tartışacak değilim
sessiz zamanlara saklıyorum hakkımı
haykıracağım içimdekileri

bu yol deliliğe çıkar diyor biri, haklı
delileri seviyorum uzak duruyorlar pencerelerden
içe bakıyorsun diyorlar sen de içe
içime bakıyorum belki de
ama kendimi tartışacak halim yok
duyacak kulaklara saklıyorum hakkımı
bulunca fısıldayacağım gerçeği

torgun neme

sonsuzluk gelip geçti içimden ama ben ölmedim
sürgün edildim ıssız ovalara yüce dağlara
toprağa suya mahkum edildim
ölüm üfleyince nefesini yüzüme
incindim, inceldim, sessiz kaldım ama o kadar
şimdi her kıtada ateşim yanar

kimin gücü kime yeterse o haklıdır bu birinci yasa
ama ben yasaları hiç sevmedim sevemedim
boyun eğmedim mevsimlere isyansa isyan
ok yaptım, yay yaptım, at eyerledim
zaman seçer alacağını benden de aldı ama o kadar
şimdi ateşim denizleri aşar

sonsuzluk silmiş beni defterinden bunu nerden bilirdim
gökyüzünden okurdum kaderimi belki sudan
toprak kazıdım, taş dizdim, piramit bezedim
yıldızlara kement attım uzaktan
terk edilmişim dünyaya yalnızım terk eden kadar
şimdi kavuşsak neye yarar

bekleyenin öyküsü

dokunduğun yerlerimden çoğalacaktı gökyüzü
eksildi zamanın perdesi yüzümde yazık
bir ürpertiye döndü sabah senden sonra
bir ürperti ki hiç uyanılası değil
güldüğün düşler görüyorum şu sıralar
bahar kalmış üstlerinde nemli nemli
bari onları da sen sil

biz yalnızların yurdu yoktur
yolu yoktur, döner dururuz içimizde
nice gök taşının döndüğü gibi göklerde
adı yoktur anlamı yoktur hepsi hepsi bir heves
sen el sallayınca de özlediğinde
ekmeğin hatırı vardır bilir herkes

gittiğin yollardan azaldı gökyüzüm
çekildi kuytuluklara son ışık
bir kuyuya döndü sabah senden sonra
bir kuyu ki hiç anlatılası değil
sevdiğin renkleri görüyorum düşlerimin arasında
yüzün kalmış içlerinde gizli gizli
bari beklendiğini bil

iki yol rehberi

yazılmışları sil göğsünden açılışın soluğu zamanın
belki açılır o zaman sabah da pişman olur ölümler
dilleri kilitli hayaletler muskalar bağılıyormuş kapılara
tekin değil artık yaşam nidaba tekin değil ölüm
bir ezberi vardı nebilerin gök yere indi unuttuklarında
şimdi renkleri fısıldıyor birbirlerine kahinler
şimdi dünyalar birbirine karışmakta

askıda kalmış eski rehberlerin sözü ayrılmış yol çoktan
günahlarını taşıyamazsın bütün ölümlerin susma nidaba
suların burcu yükseliyor güney göğü yarı karanlık
tabletleri kırıyor hayaletler tabletlerde yazılar kanıyor
bir itirazı vardı eskilerin oysa dinlemedin tan attı çoktan
şimdi iki yol arasında kaldı gezginler iki söz arasında
şimdi dilleri bağlanıyor seni söyleyenlerin

nasıl da kabul ettin armağanı nasıl da görmedin oyunu
tanrılar çekip gitti gök gemileriyle yetim kaldın yeryüzünde
tükeniyor sular yavaş yavaş tükeniyor bulutlar keyifsiz
tekin değil artık insan nibaba tekin değil artık canlar
bir ezberi vardı gölgelerin yer yarıldı unuttuğunda
şimdi sözleri kıskanıyor birbirlerinden rahipler
şimdi talihleri kapanıyor seni sevenlerin

sen bir yolunu bulmazsan kim bulacak herkes kör
sana güveniyor tohumlar nidaba sana güveniyor bahar
yıldırımlara gebe bulutlar gökyüzü paramparça
mezarlıkları yağmıyor hortlaklar içi boşalmış kefenlerin
bir büyüsü vardı sözlerinin sen de mi büyülendin yoksa
şimdi arafta kaldı zaman ve arafta ışık yok
şimdi gözleri dağlanıyor seni görenlerin

yazar kulübesi öksüz

sonra dedi ki gökyüzü bitti
gözlerin de bitti dön karanlığa
mezarlar kazıldı o an yeryüzü sahipsiz
sonra
sonrası hep var
sonsuzluğun tabletinde yazar

ben de okudum tableti gözlerim kanaya kanaya
köleleştim sonra özgürleştim sandığımda
etimden ayrıldı derim
kuyularda bir yerdeyim

sonra dedi ki söz bitti
dudaklarını mühürle dön sessizliğe
yıldızlar soğudu o an nefesim sahipsiz
sonra
sonrası hep var
sonrası yürekte yanar

ben de yandım kendimi anlaya anlaya
düşe kalka büyüdüm dumanlı çayırlarda
dilimden ayrıldı sesim
suskunluğun kendisiyim

artık hikaye bitti
kulübeni kapat da dön evine
kaderin yazıldı ömrün sahipsiz
sonra
sonrası hep var
gitme kulübe peşinden ağlar

deli gömleği

geçmiş
geçmişten fazladır ama nafile
ben bugünü severim
hem de güneşin teninde
öyle içli
öyle sıcak
bir ezberi de yok üstelik
sevmelerin

bulutlara sıra gelince
deli gömleği giymiş her biri
ne umut taşırlar
ne tabut

gelecek
gelecektir elbette ama bana ne
ben bugünü severim
hem de eksiğiyle
öyle kendimde
öyle yalınayak
bir rehberi de yok üstelik
ölmelerin

hevesin dili lal

bahara mı dönmüş iklim nereye baksam yeşil
cana acıkan yeşil suya boyaya
bir rüya değilse kesin bilmedir yüzün
baktıkça renk veriyorum çünkü gördüğüm yerlerden
sır değilse fısılda kulağıma hadi
yoksa yanaklarımdan damlayacak hüzn

iki laf etseydik oturup bir kıyıya ne vardı
martılar öperdi kuleyi o zaman uzanıp saçlarımızdan
ben uzak hasretlerine düşerdim kesin günün
sustukça eriyor çünkü göğsümde bulutlar
sonunda ölüm yok ya söyle hadi
soluğunda alevlensin közüm

yüreğin sandıkta mı saklı nedir bu çekincen
avuçların görünmüyor bakardım oysa falına
dalda değilse aynadadır kesin gülün
kokladıkça can kokuyorum sevdiğim yerlerden
tükenmeden hevesim konuş hadi
yoksa nefesimde çürüyecek taze ömrün

kitap baykuş ve ben

yollar kesişiyor gözlerimde uykusuzum
 vakit ne kadar az merak ne kadar çok
 anlamam gerek ama huzursuzum
 durmadan okuyorum durmadan
 dalda baykuş sessiz yollarda ben
 insan ne kadar da çok ve ne kadar az
 durmadan soruyorum durmadan
 sormazsam kuduruyorum

baykuş sessiz, baykuş isteksiz baykuş
 insana ağır gelen bir yanı var duruşunun
 zamanı ne kadar çok merakı ne kadar az
 kanatları var uçsun ben olsam çoktan uçmuştum
 oysa kitaplar ağır, kitaplar derin kitaplar
 lisanlar tükendi okuyana kadar
 ömür ne kadar az ne kadar az şaşıyorum

kitapların içinde de yokum dışında da
 kaybolmuşum yolum yok yolcum yok
 her yer ne kadar uzak her şey ne kadar yavaş
 durmadan kekeliyorum aklım karmakarışık
 camda baykuş sessiz camda baykuş neşesiz
 suskunluk ne kadar da içli yanıyorum
 her sabah ama her sabah ezanla uyanıyorum

bunlardan vazgeçeceğim bunlar karışık işler
 ben kendimi seçeceğim kitaplardan sayfa sayfa
 baykuş da seçecek yolunu uçup penceremden
 yokluğu yazılacak sessiz harflere kuytuluklara
 bir selaya bakar son böyle oldu hep
 ama ben gitmekten korkuyorum ölmekten çok
 ben gidince kitaplarım ağlar korkuyorum

yıldızlar sönerken

dağlar nasıl kayboluyorsa gözden yavaş yavaş
öyle kayboluyor yüreğimden izlerin
sesin, sihrin her şeyin
akşam oldu olacak
o soğuk karanlığı sarıyor tenimi - evrenin
yıldızlar sönük
yıldızlar yetim

denizin göğü öptüğü bir yer var
orada demleniyor sabah eminim
gün doğdu doğacak
kutuplar yer değiştiriyor rüzgar kuzeye dönmüş
kuşlar uçuşuyor içimde rengarenk kuşlar
o sonsuz çekimi sarıyor hevesimi-evrenin
söz sönük
söz yetim

ben şimdi sana ne diyeyim
ben şimdi sana ne diyeyim

kuşları ürküten korkuluk

omzunda kuşlarla alıp giderdi baharı yaza
sessizlik kalırdı kuytularda ve kuru bir hava
gölgelere yazılamıyor adı unuttum bu yüzden
rüzgar beceremiyor anlatmayı gelmiyor içinden
kuşlarla konuşmalı en iyisi uyku tutmadığında

izler siliniyor daima kuruyor ardından toprak
renkler dökülüyor gökkuşağından şimdi ne olacak
hiçbir yere sığmıyor yokluğu daraldım bu yüzden
bulutlar da ayrılıyor işte bir bir gökyüzünden
yollara düşmeli belki çare kalmadığında

omzunda kuşlarla dönüp gelir belki bahara
çiçekler de gelir cemre düştü diyorlar toprağa
sessizlik çözülür buz tuttuğu yerlerden
çözülür ırmaklar doğduğu gözelerden
yaşamayı hatırlamalı demek ki herkes unuttuğunda

kül sagası

ağır mı geliyor ömrün yürüyüşün bozuk
kırmışsın zamanın dişini gün çürüyor bahçende
ya kendinden fazlasın ya da eksik
titriyor yıldızlar gözlerinde
belli ki yüreğinin perdeleri çekik

hayaline sığamayan hayatına sığar mı
içmişsin zamanın demini ışık tüketiyor çemberinde
ya başkasına kölesin ya kendine sürgün
sönüyor yıldızlar bir bir teninde
gün dediğin bir kekemelik

yolunu mu kaybettin sesin ikircikli
sermişsin zamanın haritasını kan çekiliyor içinde
ya dengini bulacaksın ya da zamansız solacaksın
dağılıyor yıldızlar burç köprüsünde
yazgının haritası da silik

tartı mı yanlış tartıyor tartılanda mı eşleşmiyor gününde
bozulmuş zamanın dengesi sabah akşama bakıyor
ya ne istediğini bilmiyorsun ya da bilmediğini istiyorsun
çöküyor yıldızlar göğsüne de
ömür beğenmiyorsun üstelik

mutlak sıfır

uyandım, uyandığımla kaldım öylece boş
boş diyorum çünkü görecektir bir şey yoktu sezecektir bir şey de
neredeyim belli değil
göğü çekmişler sanki üzerimden
altımdan toprağı
uyuyakalmış içimde bir sefil

uyumak iyiydi oysa uyumak diriymi uyumak düş
bu nasıl bir görünüş bu nasıl bir anlam
bağlamından kopmuş fikirlerle doluyor kavramlara
belleğimi silmişler kırıp şifremi
gözlerimi ayırmışlar birbirinden de
fark etmemiş içimdeki gafil

öylece yandım öylece kandım çağrıya sarhoş
çağrı diyorum çünkü emrediyor içimdeki yasa
ne denirse kabulüm baştan itirazım yok
gönlüm tok ömür isteseler ömrümü veririm
gün borçlanırım en fazla gecelere
inanmayan aya baksın o bana kefil

üç eğim

ağaca yaslanmış düş kuruyorum
düş dediğim daldaki elma
mevsimleri rüzgar çalmış
titriyor yüreğim anımsayınca
buna dün diyeceğim

ağaca yaslanmış düş kuruyorum
düş dediğim dişteki düğüm
sözümü periler almış
ödüm kopuyor susunca
buna bugün diyeceğim

ağaca yaslanmış düş kuruyorum
düş dediğim yeni doğmuş bir bulut
nasılsa yüreğime konmuş
dağlar titriyor yüzüne bakınca
peki, buna ne diyeceğim

dokunaklı

suya dokunduğunda
bulutlara da dokunursun bil ki
topraktan çok için nemlenir
bu böyledir
bu böyledir der çiçekler
dokun da bak sevinecekler

yola çıktığında
dağlara da çıkarsın bil ki
teninden çok yüreğin serinler
bu böyledir
bu böyledir der gözeler
iç de bak nasıl serinleyecekler

merhaba dediğinde
mevsimleri de selamlarsın bil ki
ömründen çok özün irkilir
bu böyledir
bu böyledir der bilgiler
sen öğrendiğinde onlar ölecekler

gürgen yaprağına asılı yürek

gürgen yaprağında su yeşili bir bulut
baharda toprağa döker içini
içinde ne var bulutum senin
damladığın yerde
kabarır yüreğim

uçurumda yüzü asılı adamlar
dinler dururlar rüzgarın sesini
heybende ne var rüzgarım senin
değdiğin yerde
kurur nefesim

gökte dolanır durur bir ala doğan
mühürler kanatlarına gözlerimi
bakışında ne var doğanım senin
baktığın yerde
çözülür düğümlerim

karantina günlerinde lakırdı

gökyüzü geçiyordu penceremden
uzanıp yakaladım bulutlu eteğini
nerdeyse rüzgar önüne katıp süpürecekti beni
ama şıpsevdi değilim ben
kök atarım dokunduğum yerlerden

dört duvarın dördünü de ayırt etmedim hiç
kar yağdırdım ne zaman baksam dip köşelerine
nerdeyse zindanlara kapatacağı zaman beni
ama kendime acıyan biri değilim ben
sektiririm sözcükleri kanadığım yerlerden

çiçeklerle de konuştum dilencilerle de
öğrenemedim dillerini ne derler bilmem
nerdeyse virüs yapışacaktı sözcüklerime
ama suskun değilim ben
dökülür ortaya her şey dilimden

uğurlu ne varsa astım kapıya pencereye
sarımsak koktu odalar kolonya koktu yataklar
tuz ruhuna yatırdım gündüzleri nerdeyse
ama korkak değilim ben
maskesiz de geçerim herkesin içinden

can çağrısı

her şeyin bir adı var
senin de var mı yaz yıldızı
omzuna bir kuş konmuş
kuşun derdi belli ya senin
al derdini üfle göğ'e
ışık yağsın gecene

her şeyin bir anlamı var
senin de var mı güz yıldızı
dudağına gül konmuş
gülün derdi belli ya senin
gülü al da at dereye
renk gelsin denizlerine

her şeyin bir yolu var
senin de var mı can yıldızı
kirpiğinde güneş doğmuş
güneşin derdi belli ya senin
güneşi al sar göğ'süne
sevinç dolsun yüreğıne

bulut rehberi

diz üstüne çökmüş bir bulut suskun
tükeniyor yağmaktan ağlamaktan tükeniyor
ah bu nasıl aldanmadır böyle bu nasıl yanma
kapatmış gözlerini de dileniyor toprağa
zaman durgun

şimdi eğilip fısıldayacağım kulağına dinlesin bulut
seni de severiz diyeceğim seni de
ölümden çok yaşamı sevdiğimiz gibi
bir kerede bizim için bırak kendini
sevinç olsun

düştüğü yerden kim kalkarsa o yürüyor yolları
sen de düşüp kalktın artık sızlanmayı bırak
ah bu ne güzel gecedir bak bu ne ıslıl ıslıl ay
gel sen bunu rüya say
bitsin sorgun

uçuruma çağırın asi

dediler ki evde kalın ev halinizde
suyunuzu da çekin nehirlerden yüzünüzü de
ben de çektim rengimi bahçelerden
kana bulandı o zaman gönöl gözü
rüzgarlar sekti dilimden

baktım herkes kendine çökmüş
kuyunun dibine çöker gibi gökyüzü
ben de tükendim dizlerimin üstünde
dilime bağlandı o zaman isyan
tan atlayıp geçti yüreğimden

dedim ki bu böyle olmaz
kendimde kalacağım kendi halimde
nehirle nehir olacağım kuşla kuş
kapımı çaldı o zaman kara bir melek
gün istedi kalan ömrümden

büyülü taş sagası

uzakları özleyenlerin yüreğinde gizlidir büyü, gör
 uzaklara bakarak değil, uzakları yaşayarak öğrenirsin dilini
 zamanın kilidi açıldığında ki istisna
 uzakların renkleri sarar saçlarını hadi ör
 ör ki düğümü çözülsün gizemin tel tel
 güzellik sızsın geceleri yansıgına

izlerden alfabe yapanların sesindedir gölge, bak
 izlerden ezberleyerek değil, izlere eklenerek çiçeklenir içi
 sözün kilidi kırıldığında ki istisna
 eğimler çeker yüreğini hadi ak
 ak ki ömrün çözülsün sevinçle tel tel
 sular yatağını bulsun her baktığında

eğimlerden akanlarda birikir hayatın lezzeti, bil
 şaşarak değil, yanarak sezilir akışın dili
 yüreğin kilidi çözüldüğünde ki istisna
 yokluğun çekimi sarar nefesini hadi al
 al ki şifresi çözülsün yaşamın bir bir
 zaman soluklansın sıcak koynunda

bulutlar tüy dökerken

bak yalnızlığın fısıltısıdır bu iyi dinle
kimse bilmesin gökyüzü çekilir yoksa içinden
ben de çekilirim valla su da çekilir
kan yağar bulutlar tüy döktüğünde
ezberle bunu yazma bir yere ne olur
kimse duymasın yol eksilir yoksa ömründen
gökyüzü de işkillenir yeryüzü de
şimşekler çakar sonra yürek kafesinde

sabret haber edeceğim daha zamanı var
bulutlar tüy dökerken dile gelir çocuklar
ben de dile geleceğim taşımak zor emaneti
taşınacağım sonra bulutlar ülkesine

ağır yolcu

nereye gidiyorsun tospağa suya mı
su sende hem de gözlerinin içinde
yağmurlardan bilirsin sen onu heyecanlı taşkın
ben de bilirim
nehirler bakışına şaşkın

nereye gidiyorsun tospağa çine mi
çin sende hem de düşündüğün yerde
bitmeyen gecelerden hatırlarsın sen onu sisli yılgın
ben de hatırlarım
hevesin uzaklara kırgın

ama yine de gitmek güzeldir tospağa ben de gelirim
gitmek bize sevaptır hem de günah işlediğimiz yerde
sabahlardan tanırız biz onu sabahlar hep aydınlık
o da bizi tanır
varsay ki erken uyandık

bahar geliyor bahar

taze kiraz çiçeklerinin renginden tüten bir büyü
sarar ansızın gönlümü ve çılgın bir kuş havalanır
çılgın diyorum çünkü öper içimdeki gülü
gül dediğim sudur önce
dudaklarına çiğ düşünce
içer gözlerimde büyüyen günü

seftali çiçeklerinin rengine boyanmış teni
sarar apansız içimi ve koşar çayırlarımda bir yılkı
koşar diyorum çünkü yağar içime yüzü
yüz dediğim tendir önce
sesi sesime değince
açar penceremdeki tülü

arkada kalan

kim nereye giderse gitsin eksik gider
ben eksiği bilenlerdenim
yürek yanıkları da öyle
göz ağrıları da
leylekler havalandığında
çocukluğu ölür herkesin

hangi yaşın ağırlığı yok ki
yüzleri kararmış geri çevrilen isteklerin
ben ağırlığı çekenlerdenim
dizlerim de öyle
nineler sustuğunda
mezar kokar nefesi herkesin

kim ne söylerse söylesin
ben bilmeyenlerdenim
dilim de öyle
dilsizliğim de
toprak üstüne atıldığında
farkı kalmaz kimsenin

manitunun çiçek yüzü

yalnız gökyüzünün gördüğü bir vadi vardı;
gökyüzü denen yıldız mührü
yalnız gökyüzüne açıyordu çiçeklerini, çiçekleniyordu renkli hüznü
her yıldıza bir çiçek, renklerini hatırla şimdi
rüzgarın kulağına fısıldamıştı o zaman toprak; buluttan sağıp yeşili
yağmur yeşiline boyanmıştı hayat tam da o zaman

yalnız yüreğe yazılan alfabeydi sevinç, sevinç denen daha çok büyü
yalnız yürekten bakanlar anlardı, bakmak denen suda ten
her dokunuşa bir harf çizilmişti, hatırla şimdi
gecenin kulağına fısıldamıştı o zaman ay, fısıltı ılık bir nefes
teni tende yanmıştı ayın tam da o zaman

yalnız gölgede görenlerin aklına tutunurdu kökleri,
kök denen puhu ömrü
yalnız kendinde kalanlar tadardı özlemini, dalıyordu sıklıkça çünkü
her şey masallara kaydedilmişti, hatırla şimdi
ömrün yüzünden can kokluyordu içlik, anılar çağla çağla sevinç
dün yarına bağlanmıştı tam da o zaman

yalnız görünmez bir yol vardı, yol denen ışıktan bağ
yalnız bağlananlar çözerdi şifresini, şifrelenmişti patikalarla dağ
her eksiği orda tamamlanmıştı, hatırla şimdi
yürek andını çözüyordu o zaman kuğu, denizler kıyılarda çığlık çığlık
bahara kanatlanmıştı kuğu tam da o zaman

yalnız yaşayanlarda kururdu yokluğun çiçeği,
yokluk denen zaman kefaleti
yalnız bekleyenlerde yapraklanır filizleri, filiz toprağın elleri
her parmakta bir şarkı dillenmişti, hatırla şimdi
anıları sarılırdı zaman koynuna, kayalara emanet edip büyüü
uçurumlarda yanmıştı alıcı kuşlar tam da o zaman

yalnız eşitlenenlerde kalkar sis perdesi, perde denen boşluğun gölgesi
yalnız eşlenenler tamamlardı mevsimleri, mevsimler ömrün halleri
her akşam dolanmıştı yol sarmaşıklıkta, hatırla şimdi
bin çiçek kokardı o zaman güneş; uçlarından kırıp saçlarını
sabahları kanmıştı güneş tam da o zaman

yalnız sır tutanlar göürdü kutsal çiçeği, kutsal denen emanetin kendisi
yalnız sabredenlere kök salardı geleceği, gelecek yurduudur umudun
geceler yağmuru mayalamıştı kuytuluklarda, hatırla şimdi
yıldız sağardı o zaman şıfacı, koparıp yaprak yaprak hayat ağacını
sözcüklere sarılmıştı şıfa tam da o zaman

yalnız ad verenler bilirdi ömrün gizlerini, giz denen iki kaçkın firarı
yalnız ad verenlere açılırdı perdeler, ezber bozarken suların eğimi
tan atmıştı yazgıyı doğurmadan önce, hatırla şimdi
kızıla mayalanırdı o zaman içi, yazgı mahzeninde
uzakları sevmişti yürek tam da o zaman

delilik berati

insan kendinden geçer de
geçemez içinden zamanın
belli ki yol bekleyenindir
belli ki rüzgar
ömrün dilidir

anlayan var mı sözün gizemini
kim anlarsa işte o bilgedir

insan ömründen vaz geçer de
geçemez içinden ölümün
belli ki yazgı bilenindir
belli ki yaşam
isteyenindir

anlayan var mı hayatın gizemini
kim anlarsa işte o delidir

seyyah

bulutlarla ikiz doğmuşum duramam yerimde
biri el etse heybem hazır
dursam nefesim kayalaşır
düşerim yollara verip helalliğimi
kuşlara yoldaş olurum gölgemin peşinde

durdukça bataklık kokuyor su bile göllerde
söz küfleniyor söz hem de aynı dillerde
çılgılığım düğümlenmiş tutasım yok
çıkarım dağlara terk edip kentleri
güneşe sırdaş olurum seher vaktinde

ömrün bir hesabı varsa hepsi gözlerimde
gidip bulurum her neyi eksikse
can akışkan can anla beni durasım yok
yapıştım eteğine bırakmam peşini
yamaçları okşarım rüzgarın nefesinde

falda gizem

bir duvar varsa duvarın arkası da var
duvarın arkasında ne var peki bildin mi
duvarın arkasında üç yol
biri kendine gider sen neredesin
biri kuyulara dalar bilmek ister misin
biri apaçık çöl
hadi öl

bir yol varsa yürüyen de vardır
yürüyenin kim olduğunu bildin mi
yol dediğim büyüdür üç dalı var göklerde
birinde gömülüdür geçmişin muskası
birinde kargalar sığınır kara tenine
diğeri yarının yüzü
aynada kendini gördün mü

büyü varsa söz de vardır
sözün anlamını çözdün mü
söz vardır kilitleri açar, hadi söyle
söz vardır yüreği yakar, uzak dur ondan
söz vardır ki camda buğu
keser valla soluğunu

kapı önü teranesi

kapıda rüzgar var kapıda
soyun renkleri hadi
yoksa korku çıkar gelir
ben korkuyu bilmem ama
can birikmiş göz ucuma
elden ne gelir

kapıda kar var kapıda
giyin üstünü hadi
yoksa kış çıkar gelir
ben kışı sevmem ama
kar düşmüş sakallarına
kime ne denir

kapıda ayrılık var kapıda
kendine gel hadi
yoksa ölüm çıkar gelir
ben ölümü seçmem ama
çıkacak bir gün yoluma
yazgıya ne denir

yeşil patikada asılı kalan düş

yeşil patikadan sonra dilim çözülecekti
düğümlemler de çözülecekti bir bir
sustum
ben susunca söz içimde kaldı
söyleyeceklerim vardı oysa büyülü
yeşil patikadan sonra ay yandı

ay görününce öpecektim oysa gökyüzünü
öptüğüm yerde karanlık çözülecekti
korktum
ben korkunca hevesim içimde kaldı
yüreğimi yel aldı oysa unutmuştum ölümü
yeşil patikadan sonra gün ağardı

gün ağarınca o da dönecekti
bir örtü gibi yıldızları çekecekti üstümüze
ürktüm
ben ürkünce tan attı
sarılacaklarım vardı oysa sınırsız
yeşil patikalara kar yağdı

yanlış taşı yontan usta

seni hiç anlamıyorum usta seni hiç
sarhoş değilsen çılgın olmalısın
ne kusur varsa taşta arıyorsun
savurup duruyorsun
düşmana saldırır gibi çekici

ben de öyleydim işte
aldım mı keseri elime doğrar dururdum
sarhoş da değildim çılgın da
kanım deliydi gözüm dışarda
sonra kendimi buldum

şimdi daha iyi anlıyorum hem de çok daha iyi
yanlış kullanıyorsun ustam o becerikli elleri
sarhoş da değilsin çılgın da
kendinden vaz geçmişsin belli ki
dönüp aynaya baksana

şaşkın ihtiyar

bulutlarda gördüm yüzünü sanki
nasıl da yanılmışım
gölgelere gizlenmiş oysa tenin
ben seni yollarda
boşuna aramışım

sarhoş değilim emin ol
düş de kurmam bilirsin
sen diken demişsin meğer
ben onu
gül anlamışım

şikayetim de yok beklentim de artık
nefesimi çevirsem yeter
yüreğim üşümüş sesim üşümüş
bahar gelir diye
niye umutlanmışım

kuş bakışı

sevgi dedikleri bitmez bir yoldur
yol birleşir yol ayrılır yol yok olur
mevsimler gelir geçer içinden
rüzgarlar eser durur teninden
örselenir gönenir kavrulur

yürek adı konmamış bir kuştur
gider kendi dengini bulur

karanlığı anlama sunağı

bir ışık köküne bakarsın gök perdesinden
içine ışık küresi doğar, doğurur renkleri sezersin
göğün de bir sınırı var sezginin de
sınır açılır karanlık geldiğinde
ışığa iyi bak göz perdesinde

bir soruyu sorarsın yürek içinden
soru herkesi bađlar, dilleri doğrar durur bilirsin
sorunun da bir sonu var bilmenin de
suskunluđa bođulursun yanıt geldiđinde
soruyu doğru sor zamanı gelince

kendini anlarsın gördüğün şeylerden
anlam tutar dilini, yüreğın bağlanır ilenirsin
anlamın da bir bitimi var görmenin de
sanık kalırsın o zaman güzel günlere

karanlığı anla kendinden önce

yansık

yalnız bilinmeyene çekilir aklın sandalı
ışığa karışan göz benim mi
benim değilse kimsenin değil
gel de al sesimi köklerim yanmışken uzak açlıklarda
gel de al dalmışken gözlerim derin zamanlara

yalnız yüreği olana belirir geleceğin sırları
ışığa karışan yürek benim mi
benim değilse kimsenin değil
gel de al rengimi çocuklarım doğmuşken uzak boşluklara
gel de al yırtılmışken zaman kavgalarda

yalnız kalanlara bölünür yansıkların anlamı
ışığa bölünen ten benim mi
benim değilse kimsenin değil
gel de al düşümü rüzgar savrulmuşken çöl ayazında
gel de al yıpranmışken zaman canlarda

zamanda yalınayak

araladım zamanın perdesini bir öğlen
ışık düştü yüzüme yeşil mi yeşil
öyle büyü falan değil
bildiğim bir dem
istem

istemin alfabesini unutmuştum oysa çoktan
nasıl okusun yüreğim artık o bir kuş
gel de şimdi aynı dille konuş
küsüyorum bu yüzden
herkesten

diyeceklerim vardı oysa hala diyeceklerim
bulutlar göçüp gitse de dilimden
açılır kilit bakarsın bir gün
çıkardım o zaman kozamın içinden
işte ben

ben diyorum ama ben kimim bilemedim hiç
zaman aynasında göremedim yüzümü
sahibi yok ömrümün o bir düş
hayat dediğince
bir anlık gülüş

sesi duyanlar

her şeyin yeri ayrı; güneşin ayın suyun
yolun, yolculuğun
heyecan yoksa
ömür de durgun
mevsim de durgun

yola çıkan bilir yol ne uzundur ne kısa
bekleyen duyar içten haykırsa

her şeyin yeri ayrı; gözün, sözün, yüzün
bakışın, akışın
çekim yoksa
nehir de kuru
su da kuru

bilen bilir sevinç ne azdır ne çok
belli yaşamın anlamı yok

sonbahar yolkısı

sol yanımdan uyuşuyor dünya ama biraz nazlı
yollar sızıyor kapıdan sabah sabah
tutup saçlarından sürüklüyorlar yazı
bu işte bir terslik var, bir gariplik
öyle ulu orta kurulmaz ki can pazarı

sol yanımdan esiyor rüzgar ama fena soğuk
gölgeler geçiyor pencereden belli belirsiz
korkudan parçalanıyor yüreğimin sazı
bu işte bir sorun var bir uygunsuzluk
öyle ıslıl ıslıl parlamaz ki karanlığın ağzı

bak işte sol yanımdan gülüyor dünya ama hınzır
kuzgunlar uçuyor gözlerimde akşam akşam
içip içip renkler kirletiyorlar beyazı
bu işte bir cinlik var bir hainlik
sokaklara terk edilir mi yazgı

menekşe iklimine çağrı

menekşe iklimine açılırdı kapılarım sen gözünü açınca
eflatundan lilaya kuşlar uçardı o zaman habersiz
herkes göremiyor güzellik başka bir dil belli ki
başka bir seyir bulutlar toplanır uzaklardan da gelir
biliyorum el kitabı yoktur yaşamın
ama yağmur toprağa düşmeden önce sezilir

yadına düşüyorsa kalma gecede artık sen de
çık gel sabaha ısınsın tenin can eriğinde ıslıl ıslıl
güneşin herkesi okşayacağı şefkati hep vardır belli ki
vardır sevinçle fışkıracak can suyun yüreğinde
bırak kendini bahara eski seherlerdeki gibi
kim karanlığa baksa ay sevinir
bir büyülü zamandı şehirleri aşardı yankısı sesinin
gökkuşağı bile ezilirdi dudaklarında içli içli
düş dediğin en gerçektir suskunlukta filizler hep
hadi yine düşlerini koy da gel çantana
açık etme yüzünü rüzgara dağılmasın sırlar
bakanlar güzelliği kendinden bilir

su özlemi

unutur muyum seni deniz ezberim
unutur muyum hiç bulut bulut gözlerini
yaz gelip geçer gün gelip geçer
unutur muyum seni yürek filizi

bahara sevdalıysan bahar kalırsın
yarına sevdalıysan özgür
vaz geçer mi nehirler denize akmaktan
su kavuşmam, sabahım, dünya çiçeğim

daha gökyüzünü bölüşmedik çocuklarla
daha taşınmadık bulutlara zamanı var
yarınım yarım kalmış sesim, nefesim
seni söylemekten vazgeçer miyim

döngüsel boşluğun dili

yerimde duramam ben hep böyle bir yanım ayakta
 sanki gök yere kapanmış da benim kaldırmam gerek
 bu ne benim vazifem ne de gücüm yeter
 ama kendimi durduramıyorum iyi mi
 tam ortadan bölünmüş sanki zamanım
 bir yanında kar yağıyor ince ince öyle derinden
 öbür yanını da seçemiyorum her şey sis altında
 belki bir çocuktan istesem resmeder bulutları fırçasına takıp
 her şeyi büyüklere bırakmamak lazım
 yoksa küfleniyor yaşam
 dip köşeye atılıyor çokça da temizlik bezlerine
 oysa sokağa çıkmak gerek gün doğar doğmaz
 göğsünü açıp karşılamak gerek turuncu yangını
 güneş doğduğunda
 ben böyle bir masal dinlemişim aslında bir zamanlar
 ama kimdi anlatan unuttum çoktan
 iyi ki belleğin de bir sınırı var ve düşüyor uçlardan fazlası
 böylece taze kalıyor yürek
 bu nedenle yalnız
 bu nedenle ürkek

 başka sözüm yok
 duramam ben böyle boş boş
 yüreğim çoktan sarhoş

ekinoks çiçeği

ayın alnına işaretlemiştim vaktimi ama erken uyandım
biraz sersem biraz sakar biraz nasıl desem
her şey uçup gitmiş gibi zihnimden birer birer
o zaman göğ'e baktım
okunmuyordu burçların yıldızları çıplak gözle
ben şimdi yolumu nasıl bulacaktım
bir an kendimi tanımadım
oysa ayın karanlık yüzüne gizlemiştim şifremi
kim gelip silmiş olabilir ki
satürne baktım, merküre baktım velhasıl
feleğin çemberini taradım
okunmuyordu kaderim çıplak gözle
ben yazgımı kime soracaktım

bu kadar düş yeter
herkes nasıl buluyorsa evinin kapısını
ben de öyle bulacağım kendi yasımı

dağ çileği

uzak yerlerin kokusu çekiyor derin derin
bir özlemde çok bir eğim çıkmalı yola
belki yağmurun ezberinde gezerim yamaçları
ama nasıl bulacağım baharı sığınmışken yapraklara
kızaran sadece güneş değil ki yürek de kızarıyor ardından
nasıl kendimi tutacağım üstelik kokar da o buram buram
bütün canlılar uyanmışken uykudan düşe mi yoracağım her
şeyi

en iyisi kelebeklerin izini bulmak olmadı oturup üzümle
toplarım

ya da atlayıp bulutların üstüne gezerim dağları
çözüm mü yok insana aradıktan sonra
anlayacağınız bir yolu bulunur bu hep böyle olur
bir bakarsın avucuna düşmüş ıslak ıslak dağ çileği

uzak yerlerin kokusu çekiyor beni dayanamayacağım
konuşup vakit kaybetmek delilik
kalkıp gitmeli

dünya güzellemesi

dünya dediğim bir kuyudur döner durur içimde
çekilmez bir yerdir hem kurudur hem çamurdur vıcık vıcık
yani balçık gibi bir şey tanımlamam gerekir her seferinde yeniden
aklımı oynatur insan istemeden böyle kalsa her şey böyle yapışık
iyi ki güzel insanlar var da ılık taşır içime aydınlanırım
hem de bilmediğim yerlerde yaşamadığım zamanlardan insanlar
biri kale dese mesela messi gelir aklıma doksanda bir neşe
spinoza geçer gözlerimin önünden geometri
söz konusuysa hem de genç
sakallının da hatırını sormak gerekir hesap verirken şüphesiz
yıldızları merak ettiğimde buruno'nun düşleri yeter bana
teleskopu ne gerek
reiche'den de söz etmek isterim de yeri değil biliyorum hele nitçe
bir bardak su içeyim aklım başıma gelir
güzellik defteri ne de olsa kabarık
bedrettin'in kelimasını işaretlemiştim asılmadan az önce
ama birini seç dersiniz içlerinden einstein'na ayıp ederim
çünkü bütün hayretim dolanıp durur leonardo ustanın peşinde
en iyisi çeşebinin gölgesinde kalayım dalkılıç olduğu yollarda
sonra da susayım susmak iyi derler akla sınır çizir içerden
böylece umut doğabilir yeni doğacaklara
nesiminin yandığı yerlerde

dünya dediğim kör bir kuyudur hem kör hem sağır
döner durur hala içimde
iyi ki güzellik defteri var çeperinde gözümün de yaşarım
biri yapmışsa ben de yaparım der insan haklı
biri güzelse güzellik vardır herkesin gözünde

homogevişgen

geviş getiren sığırların yanından geçiyorum bakışları tuhaf
ağız lezzetleri bozulmasın istiyorlar tabi haklılar itirazım yok
ben de geviş getiriyorum zihnimde anlıyorum onları biraz
rüzgarın okşaması olmazsa tenini unuttur insan aman ne gaf
bir harf bile kalmadan temize çekiyorum geçmişimi bu gerekli
iyi ki sırtımdan geri geri asılıyor çantam da

bulutları görüyorum azcık
meğer bahar gelmiş dağlara ve gökyüzü sevinmiş sanki biraz
yoksa görmeden geçecektim mavinin iç sevincini
akşama kayıyor zaman gözlerimi kapatmalıyım şimdi
ve karanlık perdesini asmadan kurmalıyım

çadırımı çimenlerin üstüne
sırtımda ömrüm ağır sırtımda eşyam iyi ki her şeyden daha az
dönecek bu yaz yine mevsim ve gelecek sevdiğim sonbahar
o zaman ben de döneceğim kendime

kendimi bildiğim memleketime
şimdi geviş getiren sığırları izliyorum bir yamaca oturup
aklımda bir açmaz, önümde bir açmaz, sözümde

dinginleşiyor hayat yürüdükçe bunu bildim sen de bil
ritim bozulmuşsa sen de bozulursun
kimse zamanın sahibi değil

bir yabancı tanıklık

ben seni görüyorum ama yeşil
nasıl anlatsam ki taze yeşil
kokusu bile var
şimdi biri duysa beni deli sanır
oysa dünya ne kadar geniş ne kadar da geniş
herkese bol bol yer var
ve herkes kendi nasibini alır

göz kendinde olmayanı nasıl görsün yoksa görür mü
bundan pek söz etmiyor nedense insanlar
çekip gideyim diyorum aralarından usulca
nasıl fark etsinler ki çok kalabalıklar
herkesin yalnız olduğu bir yer var oysa
herkes bir gün orda yerini alır

işte duyuyorum seni de kendin olduğun yerlerde
nasıl söylesem ki biraz dilin yabancı
sesinde de bir gariplik var bir yalınlık
şimdi biri duysa seni deli sanır
oysa insan ne kadar derin ne kadar ne kadar derin
herkeste binlerce yaşam var
ve herkes nedense fazlasını arar

bilmek yanmaktır derler ama ben pek inanmam
sorular yanıtsız anlamlar çelişik işte
silinir belleğim son eşığe geldiğimde
şimdi biri duysa kesin acır
oysa zihin ne kadar dar varlık ne kadar geniş
herkesin merak ettiği sorular var
ve her soru yanıtsız kalır

soluğun şifresi

hayat arayıp dururken kendini
soluğun tarifi olur mu sırdır saklanır elbet
düşüm çözülmek ister ustalık ister
önce suya üflemeli derler mesela
ancak öyle görünüyormuş çünkü ilk harfler

ama artık her şey zor hem de çok zor
kilimlere işleyip gitmiş sözlerini bilgeler
gelecek sığmıyor güne zaman parçalanmış
dendiğine göre yırtıklar dikilmezmiş seherde
esir olurmuş yoksa gündüz geceye

hayat arar durur kendini her soluğun peşinde
tarifi olmasa da sevinci olur bak önümüz bahar
ala doğanların cıgıllıkları yankılanır göklerde
önce ağlamayı öğrenmeli insan derler bu yüzden
ancak öyle alışabilir çünkü her gün ölmeye

zamanla yüzleşme

mağara duvarlarından el sallayan geçmiş
zımparalıyor gözlerimi acı acı
köprülerden asılıyor ustaların elleri
sanki yürekleri halatlara düğümlenmiş
nasıl çözerim bu düğümü düşünmem gerek
düşünmem gerek
ama düşünmek isyan demekmiş

ninem söylerdi bunu ve başka nineler de
hatta nineme de ninesi söylemiş
dedikodu bunlar elbet boş söylenti
her düşünen isyan mı edermiş
bıyık altından gülerim işte buna
katıla katıla gülerim
ama gülmek bütün günahlara bedelmış

boş ver bunlar dünde kaldı bugün her şey başka
söz başka yol başka yüz başka
bak tan yerinde yarın belirmiş
çocuklar sevinmiş hastalar sevinmiş ve yolcular
ben de sevinirim ben de
hem yarını da severim ölesiye
ama yarını seven günah işlermiş

emli vadisinde gezgin sorgusu

emli vadisinde ay göründü
ışığı kaldı gözlerimde ve gece
hamağımın içinde öldü
ağlardım ama ağlamak bulutlara yük
bu yüzden ağıt yaktım sessizce
yüreğim salındı rüzgarda o an yaprak yaprak
aladağların ardından güneş uzanarak
gözlerimi öptü

emli vadisinde gün böyle göründü
patikalara çekerek yüreğimi iplik iplik
dağların gölgelerinden düştü içime

ben de düştüm alıcı kuşların peşine
alıp götürdüler beni vadinin içlerine
ömrüm sırtımda yükü
çözdüm o an düğümlerini
içime gökyüzü çöktü

dilimin ucuna düğüm attım

fotoğrafları da silmiş çekildikleri yerlerden
öyle yazar ayrılık defterinde olsun
gizlice bulutlara saklamıştım yüzünü zaten
yağmurlarla akıp gitmesin diye de
uçlarına düğüm atmıştım tek tek
her gece bakıyorum haberin olsun

gizli yerlerini nasıl örterse insan
öyle örtüyor söz de yürek iklimimi
bu yüzden konuşmadım sustum
fısıltılar duyulur diye de sokak arkalarında
ucunu bağladım dilimin
sorun yok herkes rahat olsun

kimse kimseyi çağırmasın gittiği yerden
böyle yazar kutsal dillerde bu son olsun
sıcaklığını saklamıştım ceplerime zaten ben
gelmezsen üşümez yıldızlar doğduğu yerlerde
soluğunu bağladım çünkü rüzgarın
artık her mevsim bahar olsun

tyrian moru

hadi üfle tenime de açsın çiçekler kuytu yerlerde
benekli kelebekler göçsün batıya doğru
ufkun bir gülümsemesi var karanlık çökmeden
çağırayım da gençliğimi gittiği yerlerden
serilsin gözlerine dağların moru

kimin elinden gelirse onundur haber
cevaplar sesinde yanar yüzünde soru
gecenin bir sihri var çöz bileklerinden
açık etme sırrı zamanı gelmeden
sonra eşkıyalar sarar çıktığın yolu

neredeysen oraya çağır gelirim peşinden
köle gibi eğilirim gölge gibi serilirim toprağa
sevmenin de bir sonu var herkes bilir bunu
çıkarayım bilgeliği de mor gömleğinden
sen içindeki cahili koru

dengi yoktur gökkuşağında alemlere çekilir nefesi
soylular doğar içene sevinir doğu
kaderin cilvesi işte yazılmış her şey tersten
hadi üfle tozları da okuyayım ölmeden
merak eder çünkü insan kendi sonunu

ay ışığında bir ömür

fısıltıyla konuşurdu bulutlar ve biz duyardık
biz dediğim ben ve gölgeme düşmüş minik bir peri
o zamanlar unutmuştum sevinci
dostum tutup küçük elinden
bana getirdi

işte dedi gizem, çöz geleceği
yüzüne baktım ay ışımakta
gülüşünde renkler parlamakta

fısıltıyla konuşurduk o zaman ama yapraklar bizi duyardı
biz dediğim ben ve gülümseyen minik sabah
o an çözdüm işte bilmeceyi
her şey apaçık göründü
bahara dönmüş bir ömürdü

işte dedim gizem, bul kendini
o dönüp aya baktı
ay gözlerinde parladı

içimde bir yaban var tanıdık

ben mi onlara gittim onlar mı geldi bilmiyorum
sorma olan neydi neredeydi her şeyi unuttum
metal tadı kaplıyor dilimi damağımı bir anda
kanım çekiliyor soğuk soğuk sus
bu nasıl bir kabus

aç gözlerini açık kalsın diyor bir ses
ben mi ezberledim onlar mı fısıldıyor kulağıma her gece
duvarlara tırmanıyor çocukluğum aklıma gelince
ne olur biraz sus allah aşkına sus
içimdeki vahşi kanunsuz

bir izi olmalı biliyorum bir yerlerde bir izi
aradım ömrünce ama yok işte hiçbir şey yok
sanrı mıydı onlar zamanı mı sarmışlardı bileklerime yoksa
çekiliyor bedenim ışığa yeniden sus
içimdeki yaban huysuz

anlamanın anlatmanın bir yolu olsa keşke
bilmenin bildirmenin ama yok
ben mi onlara gittim onlar mı bana geldi habersizce
metal tadı kaplıyor dilimi damağımı yalvarırım sus
yazgımı değiştirmişler sorgusuz

sözünü kaybeden şarkıya ağıt

ah suyun sesi ah yaprak neşesi ah sessizliğim
sen akşam demeden akşam mı olur nasıl da bilemedim
akıp gitti içinden her şey ve belki renkler bile
yollar bile akıp gitti haritasız memleketlere
iyi ki ay ışığı mayasıdır sevmelerin
beklenecek yer yoksa kimi nerde beklersin
ah uykunun gizemi düşlerin dili ah bilgisizliğim
işaretler silinmeden kaybolur mu patikalar
susup gitti içimde kuşlar susup gitti çocuklar
iyi ki dağlarda dolanıyor hala gözlerin

sözünü kaybedersen yüzünü de kaybedersen
ah reнге durmuş gece mavim sabah serinliğim
akıp gitti içimden zaman ve belki düşler bile
sen de gidersen yürek şarkım ne kalır geriye
iyi ki gölgesi vurmuyor kimseye derin bilgeliğin

lotus turuncusu

daha tan atmadan yani açmadan lotus
 turuncuyu sildim yapraklarından usulca
 uyanınca bilgiler nasıl da şaşırarak
 beddua edecekler koca taşlı tesbihlerini çekerek
 dağları sürecekle önüme boş bulunup
 bileklerime saracaklar nehirleri
 olsun
 ebemkuşağında saklarım ki ben onu
 arılar bal yapar her konuştuğumu

kendi gölgesinden kim şüphelenir ki
 ateşi bile çalmıştım tanrılardan ruhları duymamıştı
 ve şarkıları kayalık kıyılarda sirenlerden
 şimdi nasıl da fısıldıyor rüzgar içli içli
 nasıl da ısınıyor yürekler turuncuya sarınıp
 karda kışta

daha işim bitmedi dur
 daha güneşi söndürecek bir punduna getirip
 bakalım ne diyecek o zaman zerdüştler
 kulelerinden bakıp bakıp içlerindeki boşluğa
 sonra trollere de sıra gelecek elbet
 krallara da
 sen hiç meraklanma

ters lale

gözlerime baktığında tersine dönüyor yüreğim
tersine döndüğü gibi lalelerin nisandan önce
dur sevdiğim dur bir su içimlik dur
soluğumuz kesilmeden dağ esintisinde
çiçekler çabuk kurur

zamanı var zamanını bekleyelim ne olur
tersi dokunur derler çünkü güzelliğin
poyrazın dokunduğu gibi filizlere

elimi tuttuğunda titrer her yerim
martta tomurcuklanıp titrediği gibi lalelerin
dur sevdiğim dur bir nefeslik dur
hevesimiz gitmeden tan sessizliğinde
her şey bir gün unutulur

yedi kent sürgünü

kente vardığımda şaşırdım
 anlamak sonraki iş elbet önce sokağa çıktım
 sahte bir gülücük yapıştı yüzüme aynadan fırlayıp
 her gördüğümü kendim sandım ne ayıp
 sarhoş değildim oysa uykusuz da
 sıkılıp gölgemden
 köşe başına kaçtım

bakıp durdum gelip geçenlere
 böyle bakmalar iyi değil dedi bir meczup
 böyle bakmalar iyi değil
 sonra anlarsın sonra
 sokaklar sarılır ayaklarına bak
 duvarlar örerler etrafına da yanarsın
 böyle bakma
 böyle bakmak iyi değil

düşünüp ayağı kalktım
 anlamak sonraki iş elbet önce bir sigara yaktım
 sahte bir telaş sardı içimi caddelerden fırlayıp
 geç kaldım sandım yetişemem sandım saate bakıp
 bekleyenim yoktu oysa beklediğim de
 sıkılıp elbiselerimi baştan aşağı yırttım
 bana baktı gelip geçenler

kendin olmak iyi değil dedi bir yaşlı adam
 kendin olmak iyi değil
 sonra anlarsın sonra
 bakışlar çizerler tenini bak
 hücrelere kapatırlar seni ağlarsın
 kendin olma
 kendin olmak hiç iyi değil

ankh / su anahtarı

derin fısıltılar damlıyor çatlaklardan
derin sözler çarpıyor kulaklarıma usul usul
gözlerim soluyor yıldızlara bakmaktan nasıl da her şey ışık
aklım kuruyor anlamlar aramaktan yeter
aklım dolanıyor dilime
her şey birbirine karışık

gel uzan yanıma bulutların hası
gel
başlasın yıldızların dansı

derler ki gölgelere kanma, aldanma görünürlere
duyduklarına inanma
çünkü yanar söze dönünce gerçek
gel susalım o zaman yangınların hası
susalım yüreğimize kapanıp
ben açarım nefesin kilidini nasılsa
tapınaklardan anahtarı çalıp

biliyorum bunların hepsi düş, düşüp duruyor içime
derin fısıltıları tutuşturuyor dokundukları yerde
çırpınıyorum kurtulmak için ıslak ağlardan
gördüklerimden soyunuyorum
duyduklarımdan soyunuyorum birer birer
ellerim kanıyor sular değdikçe

gel de üfle hadi
düğümler çözülür biliyorum
gün dönüşlerinde

viyatri / pencere kenarı uykusu

fısıltılar içinde neyi seçtin çocuk
fısıltılar içinden geçtin de haberin yok
karanlıklara sardılar seni
sözcüklerle bağladılar
şimdi sus
ve perdeni aç öyle uyu
sessizlikte gelir çünkü mawu
sessizliğe alışıktır gümüş elleri

oğullarını da böyle almıştı zamanın ağusundan
karanlığın büyüünü bozarak sabırla
fısıltıları unut artık çocuk
bırak soluğunu boşluğa
yandıkları yerde ıştır yıldızlar
ve yürek ateşinde döver demiri gu

düşler içinde neyi seçtin çocuk
düşler içinden geçtin de haberin yok
yolunu bağladılar dikenlere
yokluğuna yazdılar mevsimleri
şimdi uyan
ve pencereni açık tut
dinginlikte gelir çünkü mawu
dinginliğe alışıktır sıcak nefesi

valhalla dansçısına çağrı

sessizliğin içinden geceme düşen yüz
yalnızlığın diliyle konuşur perdemde
çocukluğum ağlar karlı gecede herkes bilir
çocukluğum aya düğümlemiş
annem kundağımı çözdüğünde
valhalla dansçısı sevinmiş

yüreğime ateşi atıp da gittin
yıldızları gözlerime katıp da gittin
bir kere de ölümü kaldır dansa
dönüp dursun kainatla
valhalla
valhalla
içim çekiliyor aya

sessizliğin derinliğinden gecemi içen yokluk
kim adına konuşuyor benimle
çocuklar ağlar ebenin ellerinde herkes bilir
benim çocukluğum da acıya mühürlenmiş
valhalla
valhalla
tut da yaşamı kaldır dansa
yıldızlar görünmeyi severmiş

firez ağdı

kellemın vurulduğı yerde tutundum toprağa
savruldu düşlerim bahardan uzak kıştan uzak
ne anlatsak biraz eksik biraz fazla
kellemın vurulduğı yerde
söz bile tuzak

gelip geçti mevsimler sular gelip geçti
rüzgar içimden en güzel rengi seçti
ter kokan güneşte yanmıştım oysa
bulutların gözyaşına kanmıştım
yoksul bir çocuk sobeledi

kellemın vurulduğı yerde çürüdü köklerim ne yazık
kanıyor dilim orta yerinden gökyüzü çatlak
ne kadar sussak biraz eksik biraz fazla
isminin anıldığı yerde
yaşamak yasak

gök gürültüsü efsanesi

yüzünde kalmış antik bir mavi leke - solgun
gökyüzünün boyandığı zamanlardan bir hediye
nasıl solmasın ki dayanılacak gibi değil
sarıldığın yeryüzü kanıyor boyuna volkanlardan
kandan candan bir acı
ve kabarıyor göğsünde bulutlar
yıllar ve yıllar boyu can taşıyorsun
ama herkes sana yabancı

göğün yollarını kim nereden bilsin
dağları kuşatan duvarları, yüz gözlü ruhları
tapınaklara bıraktığın sırları kim
ben de bilemedim ustalar da bilmedi
tapınaklarda ölüp ölüp dirildi hevesim
parşömenleri bıraktım gözlerimi
bulut bulut kabardı içim

kumlara yazılı kaç efsane silindi belleğimden
kaç yaşlı düştü defterimden mezara hesabı yok
seni de silerdim lekelerin solduğu yerden
ama bir balıkçı ağla tutmuş
sarıp sarmalamış yeryüzüyle
ve kanamış göğsünde bir savaşçı
yıllar ve yıllar boyu anlatıyorsun
ama hepsi sana yabancı

fulacıkta yol biter

daha bitmedi yolum yürüyorum
 anla ki gördüğüm de bitmedi sevdiğim de
 toprak kokusuna dayanamıyor kimse bir anlamı olmalı
 ama ben toprağı değil yıldızları seçiyorum
 kapısını araladım
 geçtim, geçeceğim, geçiyorum

sonsuzluk zihne yorgunluk dinlenmeli biraz
 bir faninin ömrü yetmez onca çokluğa
 şimdi soluklanacak bir yer arıyorum
 haritalar geçiyor gözümün önünden dağlar yamaçlar
 uzatıp parmağımı
 bir rengi seçiyorum

seçim yoktur diyor bulutları yontan adam
 ben körebe oynuyorum çocuk sevinci işte
 her yeri arıyorum, kayaları, ağaçları, ağaçların arkasını
 göğü yırtıyor aladoğan sesleri
 içim kanıyor azıcık
 ismini fısıldıyorum
 ismi kendinden ufacık

daha bitmedi sözüm ama susuyorum
 bulutlar da sussun o adam da sussun felek de
 yağmuru sevip duruyor herkes bir anlamı olmalı bu özlemin
 ama ben yağmuru değil güneşi seçiyorum
 dudağına yapıştım
 öptüm, öpeceğim, öpüyorum

ay tepede kim öldü

kar yağıyordu, kar taş kayaya sarılıyordu
paltosunun altında kaybolmuş adam
uçurumun başında haykırıyordu
“ölümün ezberi yok
ölümün ezberi”

izler kaybolmuştu yol yolak kaybolmuştu
kırpıklarında iki çakmak taşı
gözünü kapadıkça alevler saçıyordu
gürgen dalında kuzgun
gürgen ölümünden uzun

söylenecek laf değil bu
bu söylenecek laf değil
gökyüzü böyle yakın
yeryüzü böyle uzakken
ölüm söylenecek laf değil

kar yağıyordu, kar yüzüne eline sarılıyordu
paltosunun altında kaybolmuş adam
donmuş dudaklarıyla mırıldanıyordu
“yaşamın yeri yok
yaşamın yeri”

yetinmeci baykuş

köknar ne kadar dalla yetiniyorsa
ben de o kadar dostla yetinirim
fazlası taşınmaz ki ağır
ömür kısa yürek dar
belimi büküyor omuzlarıma yağan kar

nasıl süzülüyorsa eğimde sular
ben de akıp giderim zamanın üstünden
durmak yüreğe taş basar
hem dün çok uzakta
hem yarına daha çok var

nasıl mayalıyorsa bulutlar yağmuru
ben de mayalarım baharı yüreğimde
susarak yaşanmaz ki toprak sağır
söz anlamsız sözcük dar
dilime sığmıyor anlamlar

bahardan çiçekleri silinen kiraz

göllemi tutmuş geçmiş de bırakmıyor peşimi
oysa ben göbek bağımı kestim de geldim
bir ateş koydum geceye
yanıyor yanmasına da
ısınmıyor içimdeki boşluk, ısınamıyor
soğuk kesiyor dilimi

soluğum kalmış çıktığım merdivenlerde
dönüp bakıyorum ayak izlerime ninemin yüzü
yorgun bir ömür yapıyor gözlerime
silip ufka bakıyorum
sabah taptaze sabah heyecan
çekiyor beni çekmesine de
heveslenmiyor içimdeki çocuk, heveslenemiyor
aklım bağlıyor ellerimi

bugünün eksikliği de bu işte, tam olamıyor hiçbir şey
ya geçmişe kayıyor terazi ya geleceğe
oysa ben zamanı eğdim de geldim
bir yazgı seçtim kendime
okunuyor okunmasına da
dinmiyor içimdeki fırtına, dinemiyor
çöller emiyor sesimi

erguvan renginde mayalanan göze

çokça sustum çokça susadım suskuna çıktı adım
dilsizlerin gözlerinde birikmişti sesim nasıl kıyardım
kim olsa alıp giderdi biliyorum siz de gittiniz
ama ben kaldım
açlığımla kaldım susuzluğumla kaldım
ve yüreğimi
erguvan yaprağına sardım

diyeceksiniz ki herkesin yolu ayrı rengi ayrı
günü gülüşü ayrı
evet bunu ben de anladım
düşlerim çocuklukta kaldı
düşlerimde taşlaştım

çokça durdum çokça uyudum tembele çıktı adım
bir ihtiyarın sakalındaydı sabah nasıl kıyardım
kim olsa kapıp giderdi biliyorum kuşlar da gitti
ama ben kaldım
huyumla kaldım huysuzluğumla kaldım
ve yüzümü
erguvan rengine boyadım

yedi kutsal ayçiçeği

göğün henüz yerden ayrılmadığı zamanlarda; her şey bir
ve sessizdi, ses ikiliğin acısıdır çünkü
sonra zaman filizledi tohumundan; zamana filizlenince
gök fark etti kendini
kendinden olanı, kendinde olacağı, kendinde olmuşu
o an yüreğinin içinde bir kapı aralandı; ışık aktı sesine
güneşe baktı; hem sarı hem turuncu
“bu renk senin olsun” dedi zamana
zaman da alfabesini çizdi dudağına
bu bir

ay henüz doğuyordu; doğuyordu diyorum
ama bir anneden değil, karanlığın gözlerinden
karanlıkta renk yoktu, renk ışığın sevincidir çünkü
sonra sevinç karanlığın içine düştü; karanlık kendini gördü o anda
kendinde olanı, kendinde olacağı, kendinde olmuşu
şaşırp kaldı; dudağından bir söz düştü gökte bir yere
sıgınmıverdi ışığın içine bir taze hesap
“ay çiçeği” dedi aydan aşırıldığı için
bu iki

dünya yanıktı; kuyruklu yıldızlar ne kadar su taşısa da
 sönüyordu ciğerleri
 dünya kendine öyle yakındı. soğuk uzaklığın adıdır çünkü
 sonra köz alevlendi iç toprağından. köz alevlenince
 dünya hayata kandı
 kendinde olanı bildi, olacağı bildi, olmuşu bildi
 o an aşeriverdi, bir parça lav düştü dudağından.
 göz boşluğu emiverdi bir anda
 bir çiçek buldu kucakında
 bu üç

insan henüz kalkmamıştı ayağı; her şey durgundu.
 yürümek ayrılığın acısıdır hep
 zaman kukla yaptı emekleyeni; kolunu oynattı, bacağına oynattı,
 gözünü oynattı
 insan kendini fark etti o zaman; kendinde olanı, olacağı, olmuşu...
 o an içinden bir sözcük belirdi; ayçiçeğı dedi buna...
 “ayçiçeğı”ni nereden bilmişti
 sözünü ekti oracıkta toprağı
 oturdu ateş başına
 bu dört

tanrı henüz seslenmemişti yeryüzüne; her şey bulanık
 ve anlamsızdı. anlam aykırılığın nefesidir çünkü
 sonra sorular türedi tanrının kaburgasından... sorular türeyince
 tanrı söz kapısını açıverdi
 o an diller dolaştı bulutlarla kıtaları, o zaman diller taşındı
 rüzgarlarla ovalara
 bir sözcük yere düşmedi; bir sözcük uçtukça uçtu,
 uçtukça kendini beğendi
 zaman saklayıp sarmaladı sözcüğü; adını buldum dedi, adını...
 sonra gün doğumuna seslendi
 nefesin düğümleri açıldı kokusunda
 bu da beş

toprak henüz kurumamıştı; toprak sudan ayrılmamıştı.

eğim yoktu, eğilmek yoktu. akış eğimin açlığıdır çünkü
sonra bir kadın belirdi sisler içinde, bir kadın,
gözlerinin içinden seviyordu toprağı
toprak titredi o zaman, kendini sevdi. ne olduğunu sevdi,
ne olacağını sevdi, ne olmuşluğunu
o an dağlar belirdi; dağlar toplayıp ışıktan yaşamı sularla salıverdi
aktıkça nehirler sevindi toprak, sevindikçe kendine geldi,
yönler ayrılıp gün batımında birleşti
zaman büyüüyü fark etti, çalmanın yıldızlar diye
renkleri gizledi geceye
o an ay doğmuştu, ay karanlıkta kendini buldu
bu altı

adam henüz yaşamın dilini öğrenmemişti, her şey karmakarışıktı.
kılıç düğümleri kesmemişti. çözüm isteğin elidir çünkü
sonra içinde bir istek belirdi; içindeki istek uzanıp
uzak yerlerden kadının alnına değdi.
ten çiçeğe dönüverdi o an
kadın sevinci bildi. sevdiğini, sevilleceğini, sevilmişliğini
zaman araya girdi; silip aldı teninden rengi kadının,
dilinden sözü, gözlerinden ışığı
sonra götürüp tarlalara serpti
işte bu da yedi